

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2014, č. j. MPSV UM/125/14/4S-JČK, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 4. 2014, č. j. 2 Ad 15/2014 - 16,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Dne 13. 2. 2014 žalobce podal u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) žalobu, jíž se domáhal přezkumu a zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 7. 1. 2014, č. j. MPSV-UM/125/14/4S-JČK. Krajský soud usnesením vydaným asistentkou soudce ze dne 24. 2. 2014, č. j. 2 Ad 15/2014 - 2, podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobce vyzval k odstranění vad podání ve lhůtě 10 dnů od doručení předmětného usnesení. Podáním ze dne 13. 3. 2014 žalobce podal proti citovanému usnesení námitky podle § 9 odst. 2 zákona č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vyšších soudních úřednících“).

[2] Usnesením předsedkyně senátu ze dne 18. 3. 2014, č. j. 2 Ad 15/2014 – 9, vyzval krajský soud žalobce k odstranění vad podání ze dne 13. 3. 2014 tak, aby obsahovalo všechny zákonné náležitosti námítky podle § 9 odst. 2 zákona o vyšších soudních úřednících. Na tuto výzvu žalobce reagoval podáním ze dne 4. 4. 2014, ve kterém rozvinul své námitky.

[3] Krajský soud usnesením předsedkyně senátu ze dne 8. 4. 2014, č. j. 2 Ad 15/2014 – 16 (dále též „napadené usnesení“), podání ze dne 13. 3. 2014 odmítl, protože žalobce neodstranil vytýkané vady tohoto podání.

[4] Proti napadenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 8. 4. 2014, jemuž vytýkal nedostatky a nedostatečné odůvodnění, přičemž poukazoval na předchozí nesprávný postup krajského soudu.

[5] Podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. není kasační stížnost přípustná proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení.

[6] V rámci posouzení přípustnosti kasační stížnosti nutno uvést, že napadeným usnesením předseda senátu krajského soudu rozhodoval podle ustanovení § 9 odst. 2 zákona o vyšších soudních úřednících o námitkách vznesených stěžovatelem proti výzvě krajského soudu k odstranění vad podání ze dne 24. 2. 2014, č. j. 2 Ad 15/2014 - 2, vydané podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přitom v usnesení ze dne 8. 2. 2012, č. j. 1 As 13/2012 - 12, dospěl k závěru, že „(...)výzva k opravě, resp. k odstranění vad podání, vydaná podle § 37 odst. 5 s. ř. s. je rozhodnutím, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Kasační stížnost směřující proti této výzvě je ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. nepřipustná.“

[7] Podstatou sporu je tedy to, že stěžovatel fakticky brojí proti výzvě krajského soudu, proti níž kasační stížnost není s ohledem na výše uvedené přípustná. Přípustnost kasační stížnosti přitom nemůže založit ani to, že tuto výzvu vydala asistentka soudce, přičemž proti takové výzvě jsou přípustné námitky podle zákona o vyšších soudních úřednících, neboť i v takovém případě je meritem sporu to, zda krajský soud stěžovatele správně vyzval k odstranění vad podání; přípustnost kasační stížnosti je přitom nutné posuzovat právě ve vztahu k tomuto původnímu rozhodnutí krajského soudu.

[8] Skutečnost, že krajský soud v napadeném usnesení stěžovatele nesprávně poučil o přípustnosti kasační stížnosti, na závěrech Nejvyššího správního soudu o nutnosti odmítnutí kasační stížnosti ničeho nemění – srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 3 Ads 37/2004 – 36 (dostupné na www.nssoud.cz stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí).

[9] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. jako nepřipustnou odmítl.

[10] K tomuto postupu Nejvyšší správní soud přistoupil, přestože nebyl zaplacen soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti a stěžovatel v řízení o ní nebyl zastoupen advokátem. Vzhledem k nepřipustnosti kasační stížnosti, jež vyplynula z listin založených ve spisu a již náleží soudu přezkoumávat v průběhu celého řízení, by totiž jakýkoliv jiný postup byl zcela bezúčelný, formalistický, v příkrém rozporu se zásadou procesní ekonomie a nemohl by vést k ochraně práv stěžovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2008, č. j. 8 As 16/2008 - 244, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, 1 As 13/2012 – 12).

[11] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přístupné.

V Brně dne 27. srpna 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu